

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: J. J., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Radkem Bechyněm, advokátem,
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín III,
proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2015, č. j. 3506/DS/2015,
JID: 158033/2015/KUUK/Zvo,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2015, č. j. 3506/DS/2015, JID: 158033/2015/KUUK/Zvo, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny (dále jen „městský úřad“) ze dne 8. 7. 2015, č. j. MULNCJ 54206/2015, sp. zn. MULN/11551/2014/OS. Tímto rozhodnutím městský úřad podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

provozu“), zamítl námitky žalobce jako nedůvodné a potvrdil provedený záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil zmíněné rozhodnutí městského úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce namítal, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť žalovaný zcela ignoroval předložené důkazní prostředky. V souvislosti s tím pak žalobce poukázal na přílohu doplněného odvolání, kterou tvořilo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané ve skutkově shodné věci, z něhož je zřejmé, že se tento odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Obdobné řešení podle žalobce vyplývá i z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, ve kterých se uvedený krajský úřad jako odvolací orgán zabýval způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na jejichž základě jsou body zaznamenány, a to zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel takové posouzení požadoval a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňoval. Žalobce zdůraznil zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Pokud jeden správní orgán rozhoduje uvedeným způsobem, nepovažuje žalobce za správné, aby totožný správní orgán v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně, neboť by byla jednoznačně narušena rovnost účastníků před zákonem, a to pouze na základě místní příslušnosti.
3. Žalobce dále uvedl, že ve svém odvolání namítl nezpůsobilost jednotlivých podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení s tím, že oznámení o spáchání přestupku nemohou být dostatečným důkazem a musejí být vždy porovnána s příslušným rozhodnutím o přestupku, aby byla vyloučena možná chyba lidského faktoru či zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce zdůraznil, že rozhodnutí i přes specifickou blokové řízení lze vydat v souladu se všemi požadavky zákona tak, aby obsahovalo údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku a aby z něj bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, podle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost byla porušena. Na podporu své argumentace žalobce předložil kopie rozhodnutí v blokových řízeních – blok série „X“, č. „X“, a blok série „X“, č. „X“, které jsou podle žalobce v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu způsobilé být podkladem pro záznam bodů. Poukázal také na rozhodnutí v blokovém řízení – blok série „X“, č. „X“ (pozn. soudu – k žalobě přiložen nebyl), ze kterého je zřejmé, že veškeré zákonem stanovené požadavky byly dodrženy. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že v rámci blokového řízení přestupce svým podpisem uděluje souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí, neboť není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupek.
4. Dále žalobce namítl, že z rozhodnutí musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce neměl být trestán dle zákona o silničním provozu. Žalobce uzavřel, že údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, aby Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí mohlo být přezkoumáno. Pokud jsou údaje nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.

5. Žalobce byl toho názoru, že žalovaný nerespektoval princip dobré správy, neboť nepostupoval v souladu lhůtami, které mu stanoví zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný neusiloval o efektivní řešení věci, neboť mu trvalo vydání žalobou napadeného rozhodnutí, které má rozsah tři strany formátu A4, tři a půl roku.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě s tím, že i nadále trvá na tom, že žalobci byly body v bodovém hodnocení řidiče zaznamenány oprávněně, v řízení ve věci dosažení 12 bodů bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí městského úřadu i žalovaného vycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost.
7. Žalovaný konstatoval, že se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce včetně poukazu na předložené rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Žalovaný dále zdůraznil, že městský úřad postupoval správně, když si vyžádal kopie pokutových bloků k oznámením o uložení pokut, na jejichž základě body do registru zaznamenal, poté, kdy žalobce uplatnil námitku proti záznamu bodů, kterou zpochybnil opodstatněnost dosažení 12 bodů, a citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 39/2010. Poukázal na to, že městský úřad podal dva podněty k přezkumnému řízení. V přezkumných řízeních nebylo shledáno, že rozhodnutí byla vydána v rozporu s právními předpisy, nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení přezkumného řízení, případně zrušení nebo změnu rozhodnutí vydaného v blokovém řízení. K tvrzení žalobce, jaké údaje by měly být patrné z rozhodnutí v blokovém řízení, žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a dodal, že pokud měl žalobce nějaké pochybnosti během projednání přestupku na místě, neměl projevit souhlas s blokovým řízením a s údaji zaznamenanými v pokutovém bloku. Žalovaný dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 94/2012 a uzavřel, že žalobci byly body zaznamenány oprávněně, v řízení bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Dále žalovaný uvedl, že oznámení městského úřadu o dosažení dvanácti bodů bylo žalobci doručeno dne 3. 11. 2014 a téhož dne byly městskému úřadu doručeny námitky žalobce proti provedeným záznamům bodů v evidenci řidiče. Městský úřad pak v rámci tohoto řízení podal dvě žádosti o přezkumná řízení a po obdržení výsledků z nich vyzval žalobce přípisem ze dne 27. 5. 2015 k seznámení se s podklady rozhodnutí. Poté městský úřad vydal dne 8. 7. 2015 rozhodnutí ve věci a po podání odvolání žalobcem postoupil dne 14. 8. 2015 spis žalovanému k rozhodnutí o odvolání. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí dne 1. 12. 2015. Žalovaný tak nerozumí rozhořčení žalobce nad tím, že vypracování jeho rozhodnutí mělo trvat 3 a půl roku. Žalovaný uvedl na pravou míru, že jeho rozhodnutí má celkem 6 stran, přičemž odůvodnění rozhodnutí je popsáno na 5 stranách.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
9. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Přípisem ze dne 29. 10. 2014, č. j. MULNCJ 80090/2014, který byl žalobci doručen dne 3. 11. 2014, oznámil městský úřad žalobci, že ke dni 27. 10. 2014 dosáhl celkového počtu dvanácti bodů v bodovém hodnocení, a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu; současně zaslal žalobci také výpis z bodového hodnocení řidiče z téhož dne obsahující historii bodového hodnocení žalobce. Dne 3. 11. 2014 podal žalobce námitku proti veškerým záznamům. Městský úřad si následně vyžádal kopie pokutových bloků vydaných v přestupkových řízeních dne 28. 3. 2014 a 27. 10. 2014.
11. Podkladem, na základě kterého byl proveden záznam bodů v evidenční kartě řidiče, byl trestní příkaz Okresního soudu v Lounech ze dne 1. 10. 2012, č. j. 2 T 131/2012-38. Podle tohoto trestního příkazu byl žalobce odsouzen pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, přičemž mu byl povolen podmíněný odklad výkonu trestu a stanovena zkušební doba na 18 měsíců; dále mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu dvou let. Tento trestní příkaz nabyl právní moci dne 16. 10. 2012. Usnesením ze dne 25. 9. 2013, č. j. 2 T 131/2012-68, Okresní soud v Lounech podmíněně upustil od zbytku trestu zákazu činnosti; toto usnesení nabylo právní moci dne 25. 9. 2013.
12. Dále správní spis obsahoval pokutové bloky, na jejichž základě byla vyhotovena jednotlivá oznámení o spáchání přestupku. Z bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 28. 3. 2014, série „X“, č. „X“, na částku 2 000 Kč, vyplynulo, že dne 28. 3. 2014 v 10:20 hod. na Pražském okruhu ve směru k dálnici D1 bylo u motorového vozidla reg. značky „X“, jehož byl žalobce řidičem, zjištěno při nízkorychlostním kontrolním vážení překročení povolených hodnot o 0,2 m, čímž se žalobce dopustil přestupku dle § 42a odst. 4 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 4. 2014 (dále jen „zákon č. 13/1997 Sb.“), popsaného slovy: *„PŘI KONTROLNÍM MĚŘENÍ ZJIŠTĚNO PŘEKROČENÍ POVOLENÝCH HODNOT (o 0,2 m)“*.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13. Z bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 27. 10. 2014, série „X“, č. „X“, na částku 1 000 Kč, vyplynulo, že dne 27. 10. 2014 ve 13:45 hod. v obci Velemyšleves na silnici I/7 žalobce jako řidič motorového vozidla reg. značky „X“ nedodržel minimální dobu odpočinku, čímž porušil čl. 8 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 561/2006, o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy, o změně nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 a (ES) č. 2135/98 a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 3820/85 (dále jen „Nařízení“), a dopustil se tak přestupku dle § 23 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015 (dále jen „zákon o přestupcích“), popsáno v pokutovém bloku slovy: „*ZKRÁCENA DOBA ODPOČINKU*“. Z výkazu o kontrole norem podle „NR (ES) č. 561/2006“ je zřejmé, že žalobce jako řidič (evidenční karta řidiče č. 537Z000) zkrátil v rozmezí od 17. 10. 2014 od 12:30 do 18. 10. 2014 do 12:30 dobu odpočinku o 64 %, což bylo popsáno následovně: „*Doba odpočinku v průběhu 24 hodin < 9 hodin (3h 17m)*“.
14. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a s historií bodového hodnocení. Na to žalobce reagoval podáním, v němž vznesl další námitky proti pokutovým blokům. Následně městský úřad podal podněty k přezkumnému řízení ve vztahu k rozhodnutím vydaným v blokovém řízení dne 28. 3. 2014 a 27. 10. 2014. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje (v případě bloku na pokutu ze dne 27. 10. 2014), a Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy (v případě bloku na pokutu ze dne 28. 3. 2014), však u těchto podnětů k přezkumnému řízení neshledala důvod k postupu podle § 95 odst. 1 správního řádu a blokové pokuty nebyly zrušeny. Poté rozhodnutím ze dne 8. 7. 2015, č. j. MULNCJ 54206/2015, sp. zn. MULN/11551/2014/OS, městský úřad podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu zamítl námitky žalobce jako nedůvodné a potvrdil záznam dvanácti bodů v evidenční kartě řidiče provedený ke dni 27. 10. 2014. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. O tomto odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Nejprve se soud zaměřil na námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nereflektoval odvolací důvody a nezabýval se předloženými důkazními prostředky. Těmto námitkám soud nepřisvědčil. V této souvislosti žalobce poukazoval na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, ze kterého je podle žalobce zřejmé, že se tento odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních a označil je za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Soud pečlivě prostudoval odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shledal, že žalovaný v něm řádně vypořádal všechny odvolací námitky, a to včetně námitky poukazující na zmíněné rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. K tomuto rozhodnutí žalovaný na straně 5 žalobou napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že s právním názorem Krajského úřadu Moravskoslezského kraje se neztotožňuje, neboť žalovaný vychází z judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazy na ustanovení zákona o přestupcích a zákona o silničním provozu, které přestupce přerušil. Z doložených kopií pokutových bloků je zřejmé, že jednání je popsáno dostatečně a jednoznačně. Z uvedeného podle názoru zdejšího soudu jednoznačně vyplývá, že se žalovaný s námitkou upozorňující na odlišnou rozhodovací praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje řádně vypořádal, přičemž ve své argumentaci reagoval na žalobcem předložené rozhodnutí a zároveň zodpověděl i námitky zpochybňující způsobnost pokutových bloků jako podkladů pro záznam bodů. Vzhledem k tomu, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vypořádal i všechny ostatní odvolací námitky, soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

17. Před vypořádáním dalších žalobních námitek považuje soud za vhodné připomenout, že bodový systém zavedený zákonem o silničním provozu obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše, jež jsou podle aktuální judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, publ. pod č. 3339/2016 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz) považovány za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Za spáchaný přestupek nebo trestný čin bude řidiči uložena sankce podle zákona o přestupcích, případně trest za spáchaný trestný čin a zároveň ještě, půjde-li o vybraný přestupek nebo trestný čin spadající do systému bodového hodnocení, mu bude zaznamenán stanovený počet bodů. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů pozbývá řidič odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a s tím i řidičské oprávnění. Zákon v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, a tudíž při záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, a stejně tak nelze zaznamenat počet bodů za jednání, které není v příloze uvedeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103, dostupný na www.nssoud.cz).
18. Z charakteru řízení o námitkách současně vyplývá zásadní rozdíl mezi tímto řízením a řízeními o přestupcích, na základě kterých se body do registru řidičů zaznamenávají. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích či v jiném právním předpisu jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchaní jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení pak odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků, jsou-li zákonem připuštěny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, dostupném na www.nssoud.cz, v námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku nedošlo.

19. V případě námitek proti zaznamenání bodů může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobným podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Co se však týče samotného aktu, na jehož základě byl záznam proveden, platí pro něj presumpce správnosti a není na odvolací instanci, resp. soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností. Pouze v případě, že by tento akt byl zákonem předepsaným způsobem zrušen, musel by správní orgán body z registru odstranit, což by se mělo podle § 156 správního řádu stát usnesením vydaným ex officio (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103, dostupný na www.nssoud.cz).
20. V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010–76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, se Nejvyšší správní soud zabýval povahou a důkazní relevancí oznámení o uložení pokuty za přestupek. Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že *„oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci, nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam však bez dalšího nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.“* Oznámení o uložení blokové pokuty tedy není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. Proto, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích uvedených v oznámení, je nutné vycházet i z dalších důkazů.
21. Právě z výše citovaných úvah vycházel soud při hodnocení dalších žalobních námitek. Žalobce se dne 28. 3. 2014 dopustil přestupkového jednání spočívajícího v porušení § 42a odst. 4 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., tedy že vozidlo, jehož byl žalobce řidičem, překročilo při nízkorychlostním kontrolním vážení hodnoty stanovené zvláštním právním předpisem. Zde je nutno zdůraznit, že v § 38a odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. je zavedena legislativní zkratka pojmu „kontrolní vážení“, jímž se rozumí kontrolní vážení a měření. Dále soud dodává, že „nízkorychlostním kontrolním vážením“ se podle § 38a odst. 2 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb. rozumí kontrolní vážení vozidla všemi jinými technickými zařízeními, než vysokorychlostními vahami, při kterém dochází k odklonění vozidla z provozu. Podle § 38a odst. 5 téhož zákona zahrnuje nízkorychlostní kontrolní vážení kontrolu největší povolené hmotnosti silničního vozidla, kontrolu největší povolené hmotnosti na nápravu a skupiny náprav vozidla, další hmotnostní poměry vozidla a kontrolu největších povolených rozměrů vozidel a jízdních souprav. O výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení obdrží řidič doklad (srov. § 38b odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb.). Soud tedy konstatuje, že při nízkorychlostním kontrolním vážení ve smyslu legislativních zkratk lze rovněž provádět měření nejvyšších povolených rozměrů vozidla.
22. Pokutový blok ze dne 28. 3. 2014 obsahuje slovní popis přestupkového jednání [*„Při kontrolním měření zjištěno překročení dovolených hodnot (o 0,2 m)“*], které odpovídá porušení § 42a odst. 4 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb. Z pokutového bloku je tedy zřejmé, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jakého přestupkového jednání se žalobce dopustil, tedy že vozidlo, které řídil, překročilo při nízkorychlostním kontrolním vážení hodnoty stanovené zvláštním právním předpisem, v projednávané věci nejvýše povolenou výšku soupravy. Podle přílohy k zákonu o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 12. 2015) se za překročení povolených hodnot stanovených zvláštním právním předpisem při kontrolním vážení zaznamenají pachateli tohoto přestupku tři body.

23. Přestupkové jednání, kterého se žalobce dopustil dne 27. 10. 2014, spočívalo v porušení čl. 8 odst. 2 Nařízení, podle něhož platí, že *v průběhu každých 24 hodin po skončení předchozí denní nebo týdenní doby odpočinku musí mít řidič novou denní dobu odpočinku. Je-li denní doba odpočinku v průběhu těchto 24 hodin alespoň 9 hodin, ale kratší než 11 hodin, považuje se dotyčná denní doba odpočinku za zkrácenou.* Pokutový blok ze dne 27. 10. 2014 obsahuje také tomuto porušení odpovídající slovní popis přestupkového jednání „**ZKRÁCENÁ DOBA ODPOČINKU**“. Žalobce tak naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích; pro naplnění skutkové podstaty přestupku dle uvedeného ustanovení zákona o přestupcích není stanovena žádná kvantitativní hranice zkrácení doby odpočinku, postačí tedy jakékoli zkrácení doby odpočinku. Podle přílohy k zákonu o silničním provozu se však pachateli přestupku připíše čtyři body za nedodržení minimální doby odpočinku o 20 % a více nebo nedodržení bezpečnostní přestávky o 33 % a více. Městský úřad byl tak s ohledem na námitky žalobce povinen obstatat i další důkazy k ověření toho, zda byl žalobci proveden záznam bodů v evidenci řidiče za porušení povinnosti, se kterou příloha k zákonu o silničním provozu spojuje připsání bodů pachateli přestupku. Městský úřad tedy správně učinil součástí spisové dokumentace kromě předmětného pokutového bloku rovněž výkaz o kontrole norem podle „NR (ES) č.561/2006“, z něhož je zřejmé, že žalobce jako řidič (evidenční karta řidiče č. 537Z000) zkrátil v rozmezí od 17. 10. 2014 od 12:30 do 18. 10. 2014 do 12:30 dobu odpočinku o 64 %. Žalobci tedy jako pachateli tohoto přestupku byly v souladu s přílohou k zákonu o silničním oprávněně připsány tři body.
24. K námitce žalobce, že argument žalovaného o specifičnosti blokového řízení a rozhodnutí v něm vydaného nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonných požadavků na takovýto druh rozhodnutí, soud konstatuje, že s ohledem na platnou a účinnou právní úpravu a citovanou konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu neshledal, že by některé z rozhodnutí vydaných v blokovém řízení o přestupcích, za něž byly žalobci zaznamenány body v registru řidičů, vykazovalo vady, které by je činily podkladem pro provedení záznamu nezpůsobilým. Tvrdí-li žalobce v této souvislosti, že i přes specifičnost blokového řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi požadavky zákona a odkazuje-li na rozhodnutí připojená k žalobě (bloky č. „X“ a „X“), soud opakuje, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Není tedy třeba posuzovat splnění všech požadavků zákona, pokud jde o obsah pokutového bloku, ale toliko jeho způsobilost k provedení záznamu bodů, tedy zda se jedná o rozhodnutí pravomocné, zda není nicotné a zda obsahuje dostatek údajů pro identifikaci konkrétního přestupkového jednání a jeho podřazení pod příslušnou položku přílohy zákona o silničním provozu. Tyto podmínky byly v případě pokutových bloků ze dne 28. 3. 2014 a 27. 10. 2014 splněny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

25. Žalobce dále v žalobě zpochybňoval argument, že přestupce svým podpisem na pokutovém bloku dal souhlas s projednáním věci v blokovém řízení a správnosti takového rozhodnutí, neboť podle žalobce není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupce, od kterého nelze očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a případně žádat nápravu. K této námitce soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]dělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nezpochybňuje, v souladu se zásadou *vigilantibus iura* žalobce převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Svůj souhlas žalobce stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky *sine qua non* k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobce rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného *presumpci správnosti*. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, ... neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. Jestliže nyní žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, dostupný na www.nssoud.cz).
26. Zdejší soud připomíná, že se městský úřad v průběhu řízení o námitkách v případě rozhodnutí v blokovém řízení ze dne 28. 3. 2014 a 27. 10. 2014 pokusil o jeho změnu či odstranění, když podal podněty k zahájení přezkumného řízení. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje (v případě bloku na pokutu ze dne 27. 10. 2014), a Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy (v případě bloku na pokutu ze dne 28. 3. 2014), však u těchto podnětů k přezkumnému řízení neshledala důvod k postupu podle § 95 odst. 1 správního řádu a příslušné pokutové bloky nezrušila. Tato skutečnost jen dále podporuje závěr, že pokutové bloky vyhovují zákonným požadavkům na daný typ rozhodnutí. Soud proto uzavírá, že se městský úřad i žalovaný projednávanou věcí zabývali dostatečně a vzali v potaz veškeré rozhodné skutečnosti a důkazy, které byly součástí spisového materiálu.
27. K námitce žalobce zdůrazňující zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, soud uvádí, že uplatnění této zásady nemůže být bezbřehé a nutit správní orgány k jednotnému rozhodování bez ohledu na další okolnosti či dokonce bez ohledu na možnou nesprávnost právního názoru dříve vysloveného týměž nebo jiným správním orgánem. Správní orgán se proto zásadně může odchýlit od své dosavadní správní praxe nebo od Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

závěrů jiného správního orgánu rozhodujícího v obdobných věcech, pokud své rozhodnutí řádně zdůvodní. Tomuto požadavku žalovaný v projednávané věci dostal, neboť své úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí podpořil konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu a rozhodl plně v souladu s ní. Zdejší soud proto shledal, že postupem ani rozhodnutím žalovaného nebyla narušena rovnost účastníků před zákonem, jak tvrdí žalobce, a nedošlo ani k porušení § 2 odst. 4 správního řádu, resp. zásady legitimního očekávání. Skutečnost, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhoduje v podobných případech jinak než žalovaný, nepředstavuje podle názoru soudu dostatečný důvod k tomu, aby bylo věcně správné a řádně odůvodněné rozhodnutí žalovaného zrušeno, když navíc žalobcem předložená rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje neodpovídají aktuální a konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu.

28. Žalobce dále namítal, že žalovaný nedodržel lhůtu pro vydání rozhodnutí, kterou mu stanoví správní řád. Žalovanému byl správní spis postoupen 14. 8. 2015 a žalobou napadené rozhodnutí vydal žalovaný dne 1. 12. 2015. Soud tedy souhlasí se žalobcem v tom, že žalovaný nedodržel pořádkovou lhůtu pro vydání rozhodnutí obsaženou v § 71 odst. 3 správního řádu. Jde o vadu řízení, která však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, a proto není ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. důvodem, pro který by soud mohl přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
29. Dále žalobce poukazoval na to, že žalovaný neusiloval o efektivní řešení věci, což žalobce odůvodnil tím, že žalovanému trvalo vydání žalobou napadeného rozhodnutí, které má rozsah tři strany formátu A4, tři a půl roku. Tuto námitku soud hodnotí jako zcela nedůvodnou, neboť tvrzení žalobce, jak plyne ze správního spisu, jsou nepravdivá. Žalovaný totiž vydal žalobou napadené rozhodnutí po uplynutí tří a půl měsíce od obdržení spisové dokumentace ze strany městského úřadu, nikoli tři a půl roku, jak tvrdí žalobce. Žalobce se mylí i v tom, že rozhodnutí žalovaného má rozsah pouze tří stran formátu A4, jelikož ve skutečnosti jeho rozhodnutí obsahuje celkem šest stran.
30. Lze tedy shrnout, že žalobce nasbíral ve dnech 1. 10. 2012, 28. 3. 2014 a 27. 10. 2014 celkem čtrnáct bodů, čímž překročil zákonem stanovený limit dvanácti bodů (srov. § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu). Soud podotýká, že od zbytku trestu zákazu činnosti uloženého žalobci trestním příkazem Okresního soudu v Lounech ze dne 1. 10. 2012, č. j. 2 T 131/2012-38, bylo podmíněně upuštěno usnesením téhož soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 2 T 131/2012-68, které nabylo právní moci 25. 9. 2013; po dobu výkonu trestu zákazu činnosti dle § 123e odst. 3 zákona o silničním provozu přitom neběží doba pro odečítání bodů, tudíž s ohledem na tuto skutečnost k žádnému odečtu bodů nedošlo. Soud uzavírá, že záznam bodů žalobce v registru řidičů byl proveden plně v souladu s příslušnými právními předpisy na základě pravomocných rozhodnutí o přestupcích a trestném činu žalobce, která jsou způsobilým podkladem pro záznam bodů. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 13. února 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.